

# РЕШЕНИЕ

№ 4228

гр. София, 28.07.2020 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ**, в публично заседание на 17.07.2020 г. в следния състав:

**ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова**

**ЧЛЕНОВЕ: Камелия Стоянова**

**Калин Куманов**

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **5189** по описа за **2020** година докладвано от съдия Камелия Серафимова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото касационно производство е по реда на чл.208 и сл.АПК, във връзка с чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Д. Р. М. от [населено място] срещу Решение без номер от 04.01.2020 година, постановено по н.а.х.д.№13017/2018 година по описа на СРС,136 състав потвърждаващо Наказателно постановление № 42-0000893/11.05.2018 година на Началник Областен отдел“ Контролна дейност-ДАИ“ [населено място], с което последният на основание чл.93,ал.1,т.1 от ЗавП, наложил на Д. Р. М. глоба в размер на 2000 лева за нарушение на чл.45,т.1 от Наредба №34 от 1999 година на МТ.

В касационната жалба се навеждат доводи за неправилност и незаконосъобразност на атакуваното съдебно решение.Иска се отмяна на съдебното решение и постановяване на ново,с което наказателното постановление да бъде отменено.

В съдебно заседание,касаторът- Д. Р. М.,редовно и своевременно призован, не се явява и не изпраща представител.

Ответникът по касация- Изпълнителна агенция“Автомобилна администрация“ [населено място], ОО“КД-ДАИ,,редовно и своевременно призован, не изпраща представител.

Представителят на СГП-прокурор К. изразява становище за неоснователност на касационната жалба и моли решението на СРС да бъде оставено в сила като

правилно и законосъобразно.

Административен съд-София-град, след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и изразените становища на страните, прие за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.63 от ЗАНН от надлежна страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните:

От събраните по делото доказателства е установено, че на дата 15.01.2018 година около 13,20 часа в [населено място], Летище "С.", Терминал 1-изход, касаторът М. управлявал лек таксиметров автомобил марка „К.“ с рег. [рег.номер на МПС] - собственост на В. И. А. от [населено място], област П. с поставен знак "Такси" с открит и включен електронен таксиметров апарат с фискална памет на режим "Заето"/ червена светлина/ и бил проверен от служители в ДАИ, които констатирали, че касаторът извършва таксиметров превоз на пътници - на един пътник без разрешение, което не е валидно за общината, на територията на която започва превозът. За констатираното нарушение на чл.45, т.1 от Наредба № 34/1999 година на МТ срещу касатора е съставен АУАН, а впоследствие е издадено и наказателно постановление на дата 11.05.2018 година, с което му е наложена глоба в размер на 2000 лева на основание чл.93, ал.1, т.1 от Закона за автомобилните превози.

СРС правилно е анализирал приложените по делото доказателства и на тази плоскост е изградил правилна фактическа обстановка, което е рефлектирало и върху правните му изводи.

Правната регламентация на таксиметровите превози, се съдържа на първо място в разпоредбата на чл.12 от Закона за автомобилните превози, уреждащи изискванията при извършване на таксиметрова дейност. Редът за осъществяване на регистрацията и заличаването от регистъра на търговците, които извършват таксиметров превоз на пътници и извършването на таксиметров превоз на пътници, се съдържа в Наредба № 34/06.12.1999 година за таксиметров превоз на пътници. В чл.45 е въведена забрана на водач на лек таксиметров автомобил да извършва таксиметров превоз на територията на община, за която няма издадено разрешение. От своя страна в чл.24 от Наредбата е посочено, че разрешението за извършване на таксиметров превоз и холограмата се издават от кмета на общината или упълномощено от него лице за всеки отделен автомобил. В чл. 2 от Наредбата е доуточнено, че таксиметров превоз на пътници е обществен превоз срещу заплащане, извършван с лек автомобил до седем места, включително мястото на водача, по заявен от пътника маршрут. В чл.24а от Закона за автомобилните превози е посочено, че разрешението за таксиметров превоз на пътници се издава от кмета на общината или от упълномощено от него длъжностно лице за всеки отделен автомобил. В разрешението се вписват данните на водача в случаите, когато той извършва дейността от името на регистриран превозвач, но за своя сметка. Разрешението по ал. 1 се издава на регистриран по реда на този закон превозвач, който е подал заявление до кмета на общината, в която ще извършва дейността си по таксиметров превоз на пътници, и таксиметровият автомобил отговаря на изискванията на наредбата по [чл. 12а, ал. 5](#) и за него има издаден знак за периодичен преглед за проверка на техническата изправност, регистрираният превозвач няма задължения за данъци и осигурителни вноски, освен когато са разсрочени или отсрочени по законов ред; изискването за липса на задължения се

отнася и за водача, извършващ превоз от името на регистриран превозвач, но за своя сметка. Разрешението се издава за срока, посочен от превозвача в заявлението по ал. 2, но не по-късно от края на календарната година, за която се иска разрешението. За издадените разрешения се води регистър, който е публичен.

В настоящия случай, от приложеното ксерокопие на Пътен лист № 044 с дата 15.01.2018 година с водач Д. М. е видно, че започването на работата е в 05 часа с прекъсване от 09 до 12 часа с маршрут от С. до П. с час на тръгване 12,40 часа, което безспорно сочи, че касаторът е управлявал лек таксиметров автомобил и извършвал превоз на пътници с регистрация в [населено място] и без да има издадено разрешение за извършване на такъв таксиметров превоз на територията на Столична община. От доказателствата по делото също е установено, че касаторът не попада в изключението на нормата на чл.45,ал.1 от Наредбата да извършва таксиметров превоз в курортен комплекс, разположен на територията на две общини. Фактът че водачът е извършвал таксиметров превоз се подкрепя от събраните по делото доказателства и най-вече от неговия Пътен лист №044 от 15.01.2018 година, сочещ, че началният му маршрут е [населено място], а крайният -гр.П. и ако в действителност касаторът е пристигнал от [населено място] до [населено място] за да вземе клиент, с който фирмата, в която работи и има сключен договор, то пътният му лист би бил попълнен по друг начин с начало на маршрута – [населено място], пристигане в [населено място], след това връщане до [населено място] с конкретно попълнени часове на тръгване и пристигане, както и маршрут, нещо, което в случая не е налице. От своя страна, съгласно Приложение № 12 към Наредбата за извършване на таксиметров превоз на пътници Пътната книжка е основен документ за отчитане и контрол на работата с лек таксиметров автомобил и съдържа 100 пътни листове, издава се от превозвача, а всеки водач попълва отделен пътен лист за своята смяна. Реквизитите в пътния лист се попълват ясно и четливо с химикал. За превоз на пътници извън територията на общината, за която е издадено разрешението, се попълва колона "маршрут" с начален и краен пункт на превоза и часовете на тръгване и пристигане. При приключване на пътния лист, водачът попълва графите за разлика в показанията, като тези, които нямат показания, се попълват с "не", а при прекъсване на смяната се попълват началният и крайният час на прекъсването и се поставя табелата "не работи" на автомобила.

Представеният Договор за превоз на пътници, сключен от фирмата ,в която касаторът работи от 2016 година по никакъв начин не обосновава извод, че на въпросната дата, касаторът е тръгнал от [населено място] до [населено място] за да превози клиент на фирмата, защото липсват доказателства в тази насока, но дори и да бяха представени такива, то самият пътен лист опровергава това твърдение, още повече, че водачите на таксиметрови автомобили са длъжни да водят редовно пътната си книжка и да попълват ежедневно пътен лист и то съобразно графите в него. Следва да бъде посочено, че разрешението за таксиметров превоз на пътници се издава за територията на конкретна община, а не за територията на цялата страна. Касаторът е започнал извършване на таксиметров превоз на пътници от територията на Столична община- [населено място]-Летище“С.“, намиращо се на територията на Столична община, за която дейност не е притежавал и не му е било издадено разрешение от Кмет на Столична община, а напротив касаторът е имал разрешение за извършване на таксиметров превоз на пътници на територията на [община]. След като нарушението е доказано по несъмнен начин, както и участието на нарушителя в него, то съвсем

законосъобразно административно-наказващият орган е ангажирал административно-наказателната отговорност на касатора. При отмерване на наказанието, административно-наказващият орган е наложил санкция в предвидения от закона размер по чл.93 ал. 1, т. 1 от Закона за автомобилните превози, съгласно която водач на моторно превозно средство, който извършва обществен превоз или превоз за собствена сметка на пътници и товари без редовно издадени лиценз, разрешение, документ за регистрация или други документи, които се изискват от регламент на европейските институции, от този закон и от подзаконовите нормативни актове по прилагането му, се наказва със: глоба 2000 лева - при първо нарушение.

Като е достигнал до тези правни изводи СРС е постановил едно правилно решение, което следва да бъде оставено в сила, а предявената срещу него жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Настоящият съдебен състав намира за уместно да отбележи и укаже на процесуални представител на касатора, че понятието „незаконсъобразност“ на съдебното решение, „е непознато изобщо и неприсъщо на съдебните решения. Касационната инстанция проверява валидността, допустимостта и правилността на съдебните решения, постановени от страна на първоинстанционния съд и то по реда на АПК, но на основанията, визирани в чл.348 от НПК. На второ място, понятието „незаконсъобразност“ е присъщо на административните актове и на наказателните постановления, не и на съдебните решения.

Воден от гореизложеното и на основание чл.221, ал.2 и ал.3 АПК, Административен съд София- град

#### Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ без номер от 04.01.2020 година, постановено по н.а.х.д.№13017/2018 година по описа на СРС,136 състав.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.